

Sygn. akt II Ca 949/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący : SSO Wiesława Buczek - Markowska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 roku w Szczecinie

sprawy z powództwa **L. S.**

przeciwko **M. D. i K. L.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionych przez powódkę oraz pozwanego M. W.

D. od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 6

marca 2014 roku, sygn. akt III C 1366/13 upr.

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) **w punkcie I. tylko o tyle, że w miejsce zasądzonej kwoty 2753,89 zł (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt trzy złote i osiemdziesiąt dziewięć groszy) zasądza kwotę 2.886,89 zł (dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt sześć złotych i osiemdziesiąt dziewięć groszy);**

b) **w punkcie III. w ten sposób, że zasądza od pozwanych M. D. i K. L. solidarnie na rzecz powódki L. S. kwotę 701,60 zł (siedemset jeden złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;**

2. oddala apelację powódki w pozostałym zakresie;

3. oddala apelację pozwanego w całości;

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 06 marca 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanych M. D., K. L. solidarnie na rzecz powoda L. S. kwotę 2 753,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia zapłaty (pkt I); oddalił pozew w pozostałej części (pkt II); zasądził od pozwanych M. D., K. L. solidarnie na rzecz powoda L. S. kwotę 208,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł o następujący stan faktyczny:

Pozwany M. D. pełnił w Spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. funkcję Prezesa Zarządu a pozwany K. L. pełnił funkcję Członka Zarządu. Jednocześnie obaj byli udziałowcami tej spółki, która zajmowała między innymi prowadzeniem sklepu z wyposażeniem wnętrz w K.. Spółka zaprzestała prowadzenia działalności z początkiem roku 2009 z powodu złych wyników finansowych spółki, nierentowności oraz kryzysu. Zarząd Spółki nie postawił spółki w

stan likwidacji, nie zgłosił wniosku o upadłość, nie zgłosił też wniosku do Krajowego Rejestru Sądowego o wpisanie jakichkolwiek zmian w rejestrze. W dniu 15 lipca 2009 roku M. D. złożył rezygnację z pełnienia funkcji Prezesa zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. w S., którą przyjął K. L. jako jej Członek Zarządu i jako jej wspólnik w imieniu Zgromadzenia Wspólników. W dniu 15 lipca 2009 roku K. L. złożył rezygnację z pełnienia funkcji Członka Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. w S., którą przyjął M. D. jako Prezes Spółki i jako jej wspólnik w imieniu Zgromadzenia Wspólników.

W dniu 14 lutego 2011 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział III Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zapłacić na rzecz powódki i jej męża W. S. – powodów solidarnych, kwotę 2 616,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 24 września 2010 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 25,00 zł tytułem kosztów postępowania. Po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty, tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego powódka wszczęła przeciwko spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie. Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2012 roku komornik sądowy stwierdził bezskuteczność egzekucji i na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne.

W pismach z dnia 24 października 2012 roku, nadanych przesyłką pocztową w dniu 24 października 2012 roku powódka wezwała pozwanych K. L. i M. D. do zapłaty kwoty 3 589,93 zł do dnia 31 października 2012 roku, pod rygorem skierowania sprawy do sądu, w związku z należnością zasądzoną prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 14 lutego 2011 roku, sygn. akt III Nc 5922/10. Pozwani nie odpowiedzieli na wezwania.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo zgłoszone przeciwko pozwanym M. D. i K. L. w znacznej części za uzasadnione. Podkreślił, iż podstawę prawną roszczenia strony powodowej zawierał przepis art. 299 § 1 k.s.h. albowiem powódka występowała w przedmiotowej sprawie jako wierzyciel (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., w której pozwany M. D. pełnił funkcję Prezesa Zarządu a K. L. pełnił funkcję członka zarządu.

Sąd Rejonowy wskazał, iż żądana przez powódkę kwota 3 462,89 zł obejmowała w części, tj. w kwocie 2 616,00 zł wraz z odsetkami wierzytelność ustaloną przeciwko spółce prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 14 lutego 2011 roku, sygn. akt III Nc 5922/10. Sąd Rejonowy zaznaczył, iż główny zarzut pozwanych koncentrował się wokół przedawnienia roszczenia powódki objętego pozwem. Ponadto pozwani wskazywali na fakt, że złożyli rezygnację z pełnienia funkcji członków zarządu w spółce z dniem 15 lipca 2009 roku.

W ocenie Sądu I instancji powódka spełniła wymogi przewidziane dla strony zgłaszającej roszczenie przeciwko członkom zarządu dłużnej spółki, które polegają na wykazaniu istnienia zobowiązania wobec spółki oraz na wykazaniu bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko niej.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż dla oceny podniesionego zarzutu przedawnienia należało zwrócić uwagę na charakter odpowiedzialności członków zarządu przewidzianej w art. 299 k.s.h., która ma charakter odszkodowawczy. Podkreślił nadto, iż zgodnie z uchwałą poszerzonego składu Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008r. do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu mają zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym (III CZP 72/08, OSNC 2009, nr 2, poz. 20). A zatem - dalej wywodził Sąd Rejonowy przyjęta przez Sąd deliktowa odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki wskazuje na przedawnienie roszczeń wierzyciela przeciwko członkom zarządu w terminie określonym w art. 442¹ § 1 k.p.c. zaś termin przedawnienia roszczenia wobec członków zarządu spółki z o.o. rozpoczyna bieg od momentu uzyskania przez wierzyciela świadomości, że wyegzekwowanie długu od spółki jest niemożliwe Sąd I instancji uznał, iż z dniem doręczenia odpisu postanowienia komornika w przedmiocie umorzenia egzekucji, rozpoczął bieg termin przedawnienia roszczenia przeciwko pozwanym.

A zatem, zdaniem Sądu Rejonowego, przy uwzględnieniu trzyletniego terminu przewidzianego w art. 442 § 1 k.c. roszczenie powódki przeciwko członkowi zarządu spółki za jej zobowiązania przedawniałoby się najwcześniej z

końcem dnia 14 kwietnia 2015 roku. Powódka wniosła skutecznie pozew w niniejszej sprawie w dniu 15 stycznia 2013 roku.

Dalej Sąd Rejonowy podkreślił, iż pozwani nie wykazali, poza złożonymi przy sprzeciwie od nakazu zapłaty rezygnacjami z pełnionych funkcji, aby składali wnioski o ogłoszenie upadłości czy też likwidację spółki. Nie wykazali też aby dołączone do akt rezygnacje miały jakieś konsekwencje zarówno dla nich samych jak i dla spółki. Sąd Rejonowy wskazał, iż jako członkowie zarządu spółki a jednocześnie jej wspólnicy nie zrobili nic żeby uregulować formalno-prawne sprawy spółki. Nie zgłosili wniosku o zmianę adresu, pod którym spółka figuruje fikcyjnie w rejestrze do chwili obecnej. Nie zwołali Zgromadzenia Wspólników aby powołać nowy Zarząd spółki lub likwidatora, nie złożyli nawet przedstawionych rezygnacji do rejestru. Brak jest zatem podstaw do uznania tych rezygnacji za skuteczne. W ocenie sądu pierwszoinstancyjnego pozostawienie spółki przez jej właścicieli bez uregulowanego stanu prawnego nie zwalnia ich od odpowiedzialności za jej długi.

Wobec powyższego Sąd I instancji uznał, że zasadnym jest żądanie powódki względem pozwanych obejmujące kwotę należności głównej w wysokości 2 616,00 zł orzeczonej nakazem zapłaty z dnia 14 lutego 2011 roku, kwotę 25,00 tytułem kosztów nakazu, kwotę 112,89 zł tytułem kosztów komorniczych (2 616,00 zł +25,00 zł+112,89 zł= 2 753,89) wraz z odsetkami od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, iż odsetki ustawowe od zasądzonej należności głównej przysługują powódce na podstawie art. 481 k.c. i art. 455 k.c. Termin spełnienia roszczenia odszkodowawczego przysługującego wobec członków zarządu spółki na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania. W judykaturze wskazuje się, że wymagalność roszczenia należy określić zgodnie z art. 455 k.c., a zatem niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania i dopiero od dnia wymagalności świadczenia wierzyciel może, zgodnie z art. 481 k.c., żądać odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu. Sąd Rejonowy podkreślił, iż art. 455 k.c. stanowi, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powódka wezwała pozwanych do dobrowolnej zapłaty dochodzonych należności w piśmie datowanym na dzień 24 października 2012 roku, które zostało nadane na adresy pozwanych przesyłką pocztowa w dniu 24 października 2012 roku. W wezwaniu określono termin spełnienia świadczenia do 31 października 2012 roku.. Biorąc pod uwagę, czas potrzebny na obrót pocztowy 5 dni oraz okres czasu pozwalający na obiektywną realizację żądania powódki, pozwani opóźniali się ze spełnieniem świadczenia z upływem dnia 31 października 2012 roku. W konsekwencji przyznano powódce odsetki ustawowe od należności głównej od dnia 1 listopada 2012 roku.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie uznając je za niewykazane. W szczególności powódka nie wykazała w jaki sposób obliczyła kwotę odsetek składających się na kwotę roszczenia głównego. Nie podała ani okresu za jaki zostały wyliczone ani też w jakiej wysokości.

W zakresie orzeczenia o kosztach procesu, to Sąd Rejonowy wskazał, iż konsekwencją wydanego rozstrzygnięcia jest obciążenie pozwanych obowiązkiem poniesienia kosztów procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i według zasady solidarności. Niezbędne koszty poniesione przez powódkę zamknęły się w kwocie 208,40 zł (100,00 zł – koszty opłaty sądowej, 108,40 zł – koszty dojazdu pozwanej do S. na rozprawę, tj. koszt biletu 2 klasy pociągu relacji S. – P., który wynosi 27,10 zł x 4).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła powódka zaskarżając punkt II wyroku oddalającą pozew w pozostałej części, punkt III zasądający od pozwanych M. D., K. L. solidarnie na rzecz powodów Ł. S. i W. S. tylko część kosztów, których powodowie domagali się w pozwie i nie uwzględnienie faktycznych kosztów poniesionych przez powódkę dojazdu samochodem na rozprawę z P. do S. i z powrotem

Wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, tj. zasądzenie od pozwanych M. D., K. L. solidarnie na rzecz powodów Ł. S. i W. S. kwotę:

-790,00 zł, z tytułu odsetek ustawowych liczonych w stosunku rocznym od dnia 24 września 2010 r, od kwoty 2.616 zł, zasądzonej zgodnie z Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 lutego 2011 r, w sprawie Sygn. akt: III Nc 5922/10 do dnia 31.10 2012 r.

-30,00 zł, z tytułu opłaty za KRS aktualny, w związku z Wezwaniem Centrum Personalizacji Dokumentów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, w sprawie ustalenia adresów pozwanych. Załącznik nr 1: kserokopia Dowodu zapłaty wydana przez Sąd Rejonowy w Pile.

-62,00 zł, z tytułu, opłaty za dwa wnioski do Centrum Personalizacji Dokumentów MSW, dotyczące K. L. i M. D., w celu ustalenia adresów pozwanych. Załącznik nr 2: kserokopia Potwierdzenia przyjęcia przelewu do realizacji 2012-06- 28 (...) Bank (...) i opłata za przelew w wysokości 5,00 PLN.

-41,00 zł, z tytułu kosztów przesyłek poleconych do Sądu, komornika, pozwanych ,opłaty bankowe według zestawienia stanowiącego Załącznik nr 3 zestawienie kosztów

-493,20 zł, z tytułu faktycznych kosztów dojazdu samochodem poniesionych przez powódkę, w związku z dwukrotnym dojazdem do S. na rozprawę.

Sposób obliczenia apelująca zaprezentowała w następujący sposób : $360 \text{ km} \times 0,8358 \text{ zł} = 300,80 \text{ zł} \times 2 \text{ dojazdy} - 601,60 \text{ zł} - 108,40 \text{ (kwota zasazona przez Sąd)} = 493,20 \text{ zł}$.

Podkreśliła, iż zasądzenie od pozwanych na rzecz powodów kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych i kosztów dojazdu samochodem na rozprawę apelacyjną w kwocie 300,80 zł.

Apelująca wywodziła, iż należność główna, łącznie z odsetkami ustawowymi w kwocie 3.325,00 zł została przez powodów właściwie określona. Wysokość odsetek w kwocie 790.00 zł doliczona została do kwoty 2.616 zł orzeczonej w Nakazie Zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 lutego 2011 r, w sprawie Sygn. akt: III Nc 5922/10. Powodowie naliczyli odsetki od dnia 24.09.2010 r. do dnia 31.10.2012 r, W niniejszej sprawie powodowie również prawidłowo w pozwie określili termin od którego należą się im odsetki od należności głównej, czyli od dnia 01.11.2012 r. do dnia zapłaty.

Nadto apelująca podkreśliła, iż złożyła wniosek do Sądu w dniu 05.12.2013 r. o zasądzenie od pozwanych, na rzecz powódki kwoty 300,80 zł, z tytułu poniesionych kosztów dojazdu samochodem osobowym z P. do S. i z powrotem. Nadto wskazała, iż powodowie żądali w pozwie kosztów procesu w związku z ustaleniem adresu pozwanych, w kwocie 30,00 zł, z tytułu opłaty za KRS wydany przez Sąd Rejonowy w Pile i kwoty 62,00 zł., z tytułu opłaty dwóch wniosków, dotyczących K. L. i M. D. , złożonych do Centrum Personalizacji Dokumentów MSW. Ponadto powodowie żądali kwoty 41,30 zł z tytułu kosztów przesyłek poleconych do sądu, komornika, pozwanych i opłaty bankowej.

Również pozwany M. D. wywiódł apelację od wyroku sądu rejonowego zaskarżając go w całości, i zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych na podstawie przedstawionych dowodów przez Powódkę, przyjętych za podstawę wyroku Sądu, poprzez błędne przyjęcie okresu przedawnienia oraz, że w okresie powstałych zobowiązań Pozwani pełnili funkcję Zarządu spółki Intraservis sp. z o.o..

Wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w całości i oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu apelujący podkreślił, iż Spółka (...) działalność prowadziła do 30-06-2009r. w tym likwidacja sklepu w K. nastąpiła w dn. 28-02-2009r Działalność została zakończona z powodu złych wyników finansowych spółki i nierentowności prowadzonej działalności oraz kryzysu światowego. Wszyscy klienci (w tym klienci salonu (...) w K.) o fakcie zakończenia działalności przez spółkę zostali poinformowani.

Z uwagi na to , iż strona powodowa wiedziała o powstaniu szkody a w sposób nieuzasadniony zwlekała ze złożeniem pozwu i dochodzeniem swych należności przed sądem prawie półtora roku , należy przyjąć, iż okres przedawnienia biegnie od momentu zakończenia działalności przez spółkę w K. tj. od daty 01-03-2009r. Wskazywał, iż uzyskanie

nakazu zapłaty przez stronę powodową był zwykłą formalnością, ponieważ zarząd nie wniósł zarzutów zarówno co do wysokości roszczenia jak również zasadności nie dlatego że nie zgłaszał zastrzeżeń w przedmiocie wydanego wyroku a dlatego, że nie wiedział o toczącym się takim postępowaniu przeciwko spółce, jak również czynnościach egzekucyjnych i nie mógł wskazać majątku z którego mogłaby być prowadzona taka egzekucja. Podkreślił, że pozwany zarząd złożył rezygnację z funkcji członków zarządu z dniem 15-07-2009r (nie pełnił funkcji zarządu w dniu pozwu jak też wydania nakazu zapłaty). W tej sytuacji bezspornym jest, iż szkoda nastąpiła z datą 01-03-2009r, tj. w momencie zaprzestania prowadzenia działalności i od tego momentu należy liczyć bieg okresu przedawnienia.

Dalej apelujący wskazał, że jak wynika z zeznań świadka kierownika sklepu (...) powódka miała możliwość odbioru towaru za który to wpłaciła zaliczkę i domagała się zwrotu wpłaconej zaliczki praktycznie do marca 2010r, ale świadomie towaru nie odbierała, wystosowała jedynie pozew o zwrot wpłaconej zaliczki na podstawie którego uzyskała nakaz zapłaty. Podkreślili, iż Sąd nie uwzględnił również, że wydany wyrok przeciwko spółce zapadł w okresie kiedy Pozwani nie pełnili już funkcji członków zarządu i należało stwierdzić brak ich statusu członka zarządu w okresie, kiedy powstały zobowiązania, co z kolei ogranicza możliwość wystąpienia z roszczeniem na podstawie art. 299 k.s.h.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Tylko apelacja powódki w niewielkim zakresie okazała się uzasadniona, natomiast apelacja pozwanego podlegała oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, iż odpowiedzialność odszkodowawcza członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. uzależniona jest od wykazania istnienia zobowiązania w czasie kiedy dana osoba była członkiem zarządu spółki, nadto zobowiązania potwierdzonego tytułem egzekucyjnym oraz bezskuteczności egzekucji zobowiązania przeciwko spółce. Odpowiedzialność ta niewątpliwie ma charakter odszkodowawczy, zaś na szkodę może składać się zarówno niewyegzekwowana od spółki należność główna, koszty postępowania sądowego i egzekucyjnego, jak i odsetki.

W niniejszej sprawie powódka domagała się zasądzenia od pozwanych m.in. kwoty 3462,89 zł z odsetkami od dnia 01.11.2012 r. do dnia zapłaty - na którą to kwotę według jej oświadczenia składało się: kwota 3325 zł wynikająca z nakazu zapłaty i odsetki od tej kwoty; 25,00 zł koszty postępowania, 112,89 zł koszty egzekucji.

Zarzuty apelacji w pierwszym rzędzie kwestionowały oddalenie przez Sąd Rejonowy żądania przyznania odsetek składających się na kwotę roszczenia głównego. W ocenie Sądu II instancji rację jednakże przyznać należy Sądowi meriti, iż powódka nie wskazała konkretnie jakiej kwoty dochodzi tytułem skapitalizowanych odsetek, w jaki sposób obliczyła tę kwotę oraz za jaki okres.

Podkreślić bowiem należy, iż odpowiedzialność (...) Sp. z o.o. w S. potwierdzona nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 lutego 2011 r. sygn. akt III Nc 5922/10 jest inna niż odpowiedzialność współnika tejże spółki oparta na art. 299 k.s.h. Powyższe powoduje, iż nie można żądać odsetek, nawet skapitalizowanych i kwotowo wyrażonych od chwili wydania nakazu zapłaty przeciwko spółce, ale ewentualnie przeciwko współnikowi od chwili, kiedy egzekucja okazała się bezskuteczna. Dopiero bowiem w tym momencie zaktualizowała się odpowiedzialność członków zarządu. Odpowiedzialność członków zarządu przewidziana w art. 299 k.s.h. powstaje i istnieje tylko wówczas, kiedy trwa stan bezskuteczności egzekucji z majątku spółki. W wyroku z dnia 04 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku wskazał, iż odsetek należnych od spółki na zasadzie art. 481 k.c. nie można utożsamiać z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez pozwanego członka zarządu. Nie wstępuje on wszak w sytuację prawną dotychczasowego dłużnika, lecz odpowiada w zakresie szkody poniesionej przez wierzyciela. Zatem sformułowanie względem niego roszczenia odszkodowawczego wymaga kwotowego wyrażenia odsetek. O ile w pozwie wskazano, iż powódka domaga się kwoty 3325 zł „nakaz zapłaty i odsetki” to jednak nie sposób przyjąć, iż doszło do kwotowego zakreślenia sumy odsetek i to za okres, za który członkowie zarządu na mocy art. 299 k.s.h. ponoszą odpowiedzialność.

Warto również podkreślić, iż zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. Jak wynika z redakcji pozwu odsetki od należności głównej na którą składały się „nakaz zapłaty i odsetki” powódka żądała nie od dnia wniesienia pozwu (17.01.2013 r.) lecz od do dnia 01.11.202 r. to jest od wezwania pozwanych do spełnienia świadczenia. O ile tak wyznaczony początkowy moment biegu odsetek w przypadku żądania, na które składają się inne niż odsetki należności uznać należy za prawidłowe, to jednak w przypadku dochodzenia odsetek nawet skapitalizowanych - nie okazał on się słuszny. Nie mniej jednak w związku z oddaleniem żądania właśnie co do odsetek skapitalizowanych kwestia ta pozostaje bez wpływu na prawidłowość orzeczenia Sądu I instancji w zakresie terminu odsetek wskazanych w wyroku.

Rację należy jednakże przyznać apelującej, iż Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy do zasądzonego odszkodowania nie uwzględnił kosztów, jakie powódka poniosła w związku z dochodzeniem roszczeń w niniejszym postępowaniu. Nie budzi żadnych wątpliwości Sąd Odwoławczy, iż wydatki poniesione tytułem opłat za wypis z KRS, wnioski do Centrum Personalizacji dokumentów MSW oraz koszty przesyłek – doliczyć należy do kwoty odszkodowania. Wydatki te były niewątpliwie celowe i związane z dochodzonym odszkodowaniem a zatem powiększają szkodę jaką poniosła powódka, za którą pozwani ponoszą odpowiedzialność.

W związku z powyższym Sąd Odwoławczy na mocy art. 386 § 1 k.p.c. do zasądzonej przez Sąd Rejonowy kwoty doliczył sumę 133 zł, w pozostałym zaś zakresie na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

Ponadto Sąd Odwoławczy dokonał modyfikacji rozstrzygnięcia o kosztach procesu przyjmując za słuszne twierdzenia powódki wyrażone w apelacji.

Zgodnie bowiem z art. 98 § 2 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.

Sąd Okręgowy uwzględnił wywody strony powodowej zaprezentowane na rozprawie apelacyjnej, iż na koszty przejazdu do sądu winny zostać zaliczone koszty dojazdu samochodem, nie zaś koszty stanowiące równowartość zakupu biletu 2 klasy pociągu relacji S. – P.. Powódka w sposób klarowny i przekonujący wyjaśniła dlaczego dojazd samochodem, zarówno do Sądu I instancji jak na rozprawę apelacyjną, uznać należy za celowy koszt toczącego się postępowania. Powołała się na złe skomunikowanie siedziby sądu z miejscem jej zamieszkania, tylko jedno połączenie (...) oraz swój wiek. Wszystkie te okoliczności przekonały Sąd Odwoławczy, iż koszty przejazdu do sądu winny być jej zwrócone po stawkach obowiązujących za przejazd własnym samochodem, nie zaś pociągiem.

Mając na uwadze powyższe do kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego, które pozwani winni zwrócić powódce Sąd doliczył kwotę 2x 300,80 zł oraz 100 zł opłata od pozwu, razem 701,60 zł.

Analogicznie do kosztów postępowania odwoławczego Sąd uwzględnił: koszt przejazdu do sądu na rozprawę apelacyjną 300,80 zł oraz koszt opłaty od apelacji 30 zł.

Przechodząc zaś do oceny apelacji pozwanego to uznać należy ją w całości za nieuzasadnioną.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący odniósł się do kwestii, które w rzeczywistości powtarzają pozwani w apelacji. Słusznie przyjął, że zarzuty co do przedawnienia roszczenia, jak i braku przesłanek ich odpowiedzialności uznać należy za nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego

winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Warto podkreślić, iż na podstawie art. 299 k.s.h. członek zarządu ponosi odpowiedzialność wobec wierzycieli spółki ograniczoną do tych jej zobowiązań, które powstały w okresie pełnienia takiej funkcji, nie odpowiada natomiast za zobowiązania późniejsze, powstałe po jego ustąpieniu, ewentualnie odwołaniu z zajmowanego stanowiska. Jak wynika z wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 kwietnia 2014 r. sygn. akt I ACa 718/13 dla odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania spółki (art. 299 k.s.h.) ważne jest rozróżnienie powstania oraz wymagalności tych zobowiązań. Miarodajne jest istnienie zobowiązań, a nie ich wymagalność. Z analizy akt sprawy wynika, iż zobowiązanie spółki względem powódki powstało w roku 2007 r., w tym okresie zaś niewątpliwie pozwani pełnili funkcję członków zarządu.

Poza kserokopiami złożonych sobie nawzajem rezygnacji (pозwani byli jedynymi członkami zarządu i jednocześnie współnikami) pozwani nie wykazali ani nawet nie wskazali na żadną z okoliczności, która zwalniałby ich z odpowiedzialności za długi spółki. Zaś ciężar dowodu w tym zakresie niewątpliwie spoczywał na nich.

Również za zupełnie chybione uznać należy twierdzenia pozwanych odnośnie początku biegu terminu przedawnienia roszczenia z art. 299 k.s.h. W żadnej mierze nie można przyjąć, iż zakończenie działalności gospodarczej przez spółkę o czym rzekomo byli powiadamianie klienci stanowiło moment w którym powódka dowiedziała się o szkodzie za którą odpowiedzialność ponoszą członkowie zarządu spółki na mocy art. 299 k.s.h. Ewentualnie przyjąć można, że o ile powódka dowiedziała się w roku 2009 r. o szkodzie to jednakże podówczas osobą za nią odpowiedzialną była sama spółka. Niniejsze jednakże powództwo skierowane jest przeciwko członkom zarządu, zaś ich odpowiedzialność co już sygnalizowano na wstępie aktualizuje się z chwilą bezskuteczności egzekucji. Jak słusznie zatem wyjaśnił Sąd Rejonowy bieg terminu przedawnienia roszczenia z art. 299 § 1 k.s.h. należy liczyć od dnia doręczenia powódce postanowienia komornika o umorzeniu egzekucji jako bezskutecznej względem spółki. W tych też okolicznościach Sąd Rejonowy zarzut przedawnienia roszczenia prawidłowo uznał za chybiony.

Tak argumentując apelację pozwanego M. D. w całości na mocy art. 385 k.p.c. należało oddalić.